

במדינה

(המשך מעמוד 7)

משפט ואין כלום. ישר למשטרה ושם: פוף!
פעם סיפרו אצלנו איך שהורינו לכושי את הראש. ככה לא יכולתי יותר. עליתי על אונייה קטנה שנסעה לדרום אפריקה. הגעתי לקייפ־טאון, אבל נתפסתי עוד בגמל. מאנגולה דרשו אותי בחזרה. כשחזרתי, התנפלו עלי ששה שוטרים פורטוגליים גדולים. הם היכו אותי מכות־רצח והכניו סו אותי לבית־סוהר לחודשיים.

כשיצאתי, שוב התחלתי לעבוד בגמל בסבלות, יחד עם אנטוניו. עכשיו כבר ידעתי שלא אוכל לחיות ככה הרבה זמן. עוד לא עברה שנה ועליתי על אונייה שנסעה לנור־בגיה. רבי־החובל של האונייה לא אהב כו־שים. הוא תפס אותי והחזיר אותי לאנגור־לה. כשחזרתי הפעם הזאת ללוביטה, זה היה עם משמר כבד. הפעם גם קיבלתי כיפ־ליים מכות ואפילו בבית־הסוהר.

אחרי שהשתחררתי הייתי כולי כואב ו־חולה. רציתי למות. אבל אנטוניו השפיע עלי לחזור איתו לגמל — וחזרתי לעבוד. הוא הבטיח לי שהפעם יברח יחד איתי.

"הישראלים נהגו יפה!" יום אחד באה לנו ההודמנות. אונייה מישראל ה־עינה בגמל ברזל. עבדנו על האונייה ו־ראינו שהאנשים מתנהגים יפה עם הכושים. הם נתנו לנו אוכל והיו טובים. אנטוניו ואני ידענו: או הפעם או אף פעם לא. הבטנו זה על זה והיה מספיק. יותר לא ירדנו מהאונייה. לא נפרדנו אפילו מהחברות שלנו. ידעתי שאנחנו מוכרחים לברוח.

הסתחרנו שנינו במחסן הגדול של ה־אונייה. לא היה לנו כלום, רק הכגדים. לא ידענו מה נאכל ומה נשתה. לא ידענו מה יגידו לנו ומה יעשו איתנו אחרי שיתפסו אותנו. ידענו רק דבר אחד: אנחנו רוצים לצאת משם. אנחנו רוצים חופש וחיים של בני־אדם.

בלילה חש אנטוניו צימאון. גם אני הלכתי בשקט אל המיטבה, לקחתי לחם ו־בקבוק מים וחזרתי למחסן. שבענו וישנו. למחרת עשיתי אותו דבר, אבל החלטנו שזה לא יפה להתנהג ככה. בבוקר הלכנו לקפטיין, סיפרנו לו את כל הסיפור ו־ביקשנו אותו שיקבל אותנו לעבודה אצלו. הוא צחק איתנו. הוא הסכים שנהיה לע־עתה באוניה ושיתנו לנו לעבוד. זה היה בפעם הראשונה בחיים שלי שאדם לבן ידע שעשינו משהו אסור ולא העניש אותנו... אפילו לא הרג אותנו...

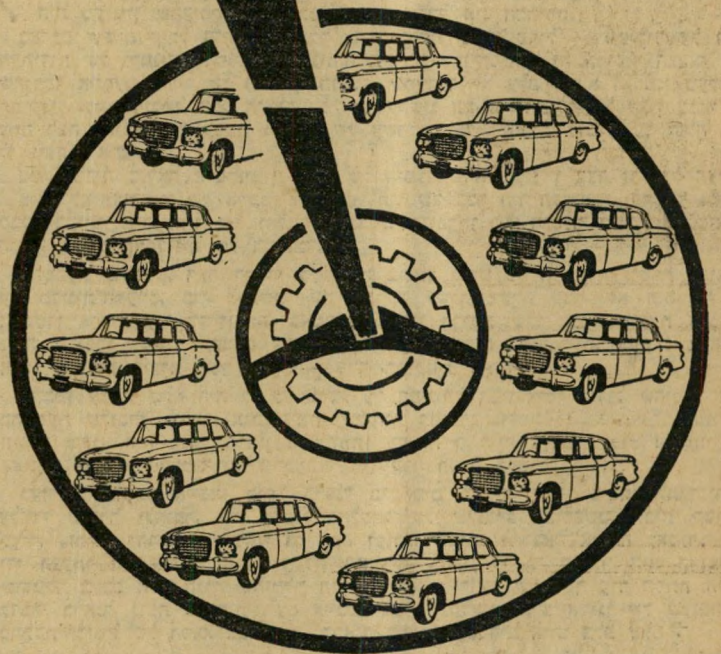
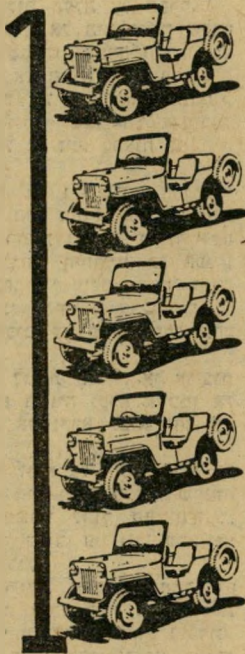
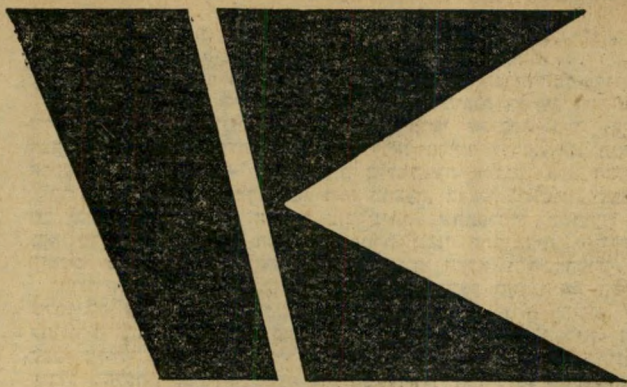
האנשים באוניה התנהגו איתנו יפה מאוד. הם נתנו לנו אוכל ובגדים ואפילו כסף, ו־הבטיחו לדאוג לנו בישראל. אבל אף אחד לא ידע מה יעשו לנו. בדאקר רצו להוריד אותנו, אבל אנשי־הגמל לא הסכימו. גם כשבאנו לישראל עוד לא ידענו מה יהיה שלחו אלינו איש מהמשרד, שנבקש ויזות לאמריקה, אבל אנחנו לא רוצים. אנחנו מפחדים מכל מיני דברים כאלה. אנחנו ביקשנו פה מיקלט פוליטי ואנחנו רוצים להישאר פה. אנחנו לא נחזור לאנגולה כי אנחנו מפחדים להיות שם. אף פעם, אף פעם לא נחזור לאנגולה.

אם יחזירו אותנו, נקפוץ לים ואם יאסרו

טיימת לוינפון בטקסי האווירי בטוניסיה לנגב

גלבוש/טל־אריאלי

אשר שנות

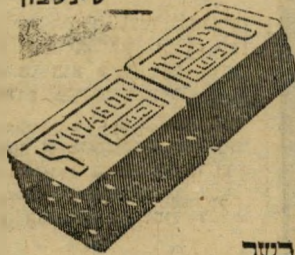
קייזר-אילין תעשיות

1951-1961

- * רכב נוסעים ורכב מסחרי לישראל
- * ייצור 33.000 כלי רכב
- * יצוא ל־38 ארצות ב־22 מליון דולר

כביסה גדולה

קלה יותר עם סינטבון

בשר

תוצרת

"נקה"

תוצרת איכות

דמי מנוי לשנה עבוד. העולם הזה

- ל"י
- 25.— בארץ
- 25.— לחו"ל, בדאר רגיל
- לח"ל, בדאר אויר
- לכל ארצות אירופה (כולל תורכיה), פרס ומושבת הכתר עדן — 40.
- לארצות־הברית, קנ־דה, קובה ומקסיקו — 60.

הנשירת שער להתקרחות

אליקסיר

של ד"ר א. רובין ביאוקוסמיטקאי בכבוק 30 מנות לטיפול יומיומי

להשיג בבתי־מרקחת, פרפורמיות ומספרות.